

Християнин Павло Герасим був призваний до лав радянської армії вже у часи Горбачовської "Перестройки".

За незламну вірність Богу, його називали "воїном Ісуса", і хоть змушували мерзнути на морозі, забороняли споживати їжу, наказали працювати по 16 годин на добу, побивали до смерті, насміхалися та всіляко знущалися, однак він до кінця служби встояв у вірі, а Божі вороги врешті були посоромлені.

ТАК СТІЙ ДО КІНЦЯ

Коли мене призивали в армію, про мене вже знали кадебісти, місцева влада і в військкоматі, і передали у військову частину, де я повинен був служити, мою особову справу, у якій зазначено, що я віруючий.

Мене направили служити в Прибалтику. Коли почалася служба, то оскільки я є християнином, відмовився приймати військову присягу, тому що там треба клястися, обіцяти робити те, що не повинно робити християнину.

З перших днів моєї служби мене почали викликати і вести зі мною розмови. Перш за все, звичайно, почали свою роботу кадебісти, потім офіцери, а потім справа дійшла до прокурора. Їх мета була ізолювати мене. Коли я почав служити, потрапивши в один підрозділ, і там поставили умову капітанові, що якщо він хоче отримати звання майора, то він повинен переконати Герасима прийняти присягу та залишити свою віру, щоб він більше не проводив агітації серед солдат.

31 грудня був холодний день, сніг на вулиці, сильний мороз, метелиця. Коли наша рота вийшла з лазні, і всі стали одягатися, до мене підійшов капітан і сказав: «Ти залишайся тут на місці». Я залишився і став одягатися, але він сказав мені, щоб я не одягався, але стояв і чекав, поки вийде рота. Я став чекати, і коли всі вже вийшли, залишився я, капітан і ще два солдата. Вони вивели мене на вулицю босоніж, напівроздягненого. Я був лише в натільній сорочці, і більше нічого на собі не мав. Коли вийшов на вулицю, - мороз був такий сильний, а сніг по коліна, - мені відразу стало холодно. А цей капітан почав

знущатися, насміхатися, і каже: «Подивимось, чи допоможе твій Бог тобі? Раз ти не хочеш прийняти присягу і залишити свої переконання, то от зараз маєш час все обдумати. А коли зважешся прийняти присягу і скажеш, що міняєш переконання, тоді можеш заходити в казарму».

Я став молитися, а він стояв поруч, і насміхався з мене. Коли я молився, то відчув, як мені стає тепло з голови до ніг – немов тепле полум'я стало проходити по всьому тілу. Я простояв так на вулиці цілу годину. А капітан, який стояв поруч зі мною, замерз, хоча був тепло одягнений: у валянках, шинелі, рукавичках. І коли він замерз, зайшов до казарми і послав замість себе чергового, який охороняв нашу роту. Це був сержант, який був також невіруючий. Коли він вийшов, то сказав: «Слухай, Павле, знаєш, я хочу сказати тобі, що я нічого проти тебе не маю, не думай, що я бажаю тобі це робити. Ні, я цього не хочу. Але я прийняв присягу, і якщо я не буду виконувати те, що мені доручають, то мене можуть заарештувати. Але так, як ти стояв до цього часу, так стій до кінця! Так продовжуй, не відмовляйся від своїх переконань, бо Бог з тобою!» Це було для мене підбадьоренням – почути такі слова від невіруючого. Господь вжив його, щоб підкріпити мою віру. Він простояв цілу годину, а потім вийшов інший.

Так було з восьмої години вечора до дванадцятої години. Я простояв чотири години на морозі. Тоді капітан вийшов і сказав: «А тепер заходь!» Коли я зайшов, то він сказав: «Гаразд, іди лягай». Я пішов і подякував Богу! І хочу засвідчити, що після цього у мене не було навіть кашлю, я анітрохи не простудився! Дуже багато солдатів у той час хворіли, такий був клімат. Хто жив в Прибалтиці, ті знають, що там буває, що цілий місяць не побачиш сонця.

Опісля капітан перевів мене в іншу роту. Мене зустрів там інший офіцер і став зі мною розмовляти. Бачачи, що не може мене переконати, почав бити. Вдарив мене ногою і вибив один здоровий зуб, і я залився кров'ю. Побачивши, що я весь у крові, він сказав: «Іди вимийся і лягай». Я пішов, помився і ліг спати. Пізніше він зрозумів, що не зможе мене переконати.

Я хочу сказати, що за рік служби я поміняв 15 місць. Одного разу я сказав одному офіцеру: «Ви навіть не помічаєте, що своїми діями ви, замість того, щоб заборонити мені, навпаки допомагаєте мені свідчити про Ісуса». Там, де я служив, в кожній роті було по 140-170 солдатів, а в нашій частині було близько 2000 солдатів, а потім мене ще переводили в інші частини.

ТИ – СОЛДАТ ІСУСА

Одного разу мене викликав на розмову замполіт частини і сказав: «Слухай, все ж таки чому ти прийшов в армію? Раз ти присягу не приймаєш, ти що прийшов, щоб будувати тут молитовні доми, щоб тут розвести свою пропаганду і агітувати солдатів, щоб вони стали віруючими, і були такими як ти?» Тоді я написав пояснювальну: «в армію я призваний для

того, щоб два роки працювати на благо держави. Оскільки в мене є Біблія і свої статuti, то те, що не йде всупереч Писанню, я виконую, але те, що йде проти Писання, я не можу виконати». Коли вони побачили цю пояснювальну і прочитали, що я написав: «призваний для того, щоб два роки працювати», тоді вони наказали мені працювати у дві зміни, дві зміни поспіль – з ранку до вечора, щоб я працював по 16 годин на добу.

Я був змушений працювати, тому що мені нікуди було діватися, бо був безправним чоловіком. Кожен день до місця роботи доводилося йти пішки чотири кілометри і назад вночі чотири кілометри. Спати я міг тільки чотири години на добу. Працювали на важкій роботі, тягали бетон вручну на висоту 25-30 метрів і більше, там, де неможливо було працювати машинами. І так цілий день, по 16 годин. Мої ноги завжди були мокрими, не було навіть можливості сушити чоботи, бо навколо була вода і болото. Спочатку було дуже важко працювати в такому режимі, лягав спати тільки о другій ночі, а вставати доводилось о шостій, але потім став звикати.

Одного разу підійшов до мене один солдат, а там всі солдати знали, що я віруючий, що в мене така віра, тому що я всім свідчив. Я був перший віруючий солдат, який служив у цій частині. Цей солдат попросив помолитися за нього, бо на його руках появилися великі тріщини, і йому було дуже боляче. Його довго лікували в шпиталі, але безрезультатно: його рани відкрилися ще більше, так, що висіли шматки м'яса, і навіть видно було кістки. Страшно було дивитися на його руки: вони були як в проказі, з відкритими ранами. І його вирішили комісувати, бо не могливилічити. Він сам був татарин, мусульманської віри. Коли він підійшов до мене, то сказав, що у нього вдома залишилася хвора мати, а батька немає, і матір дуже чекала, коли він повернеться з армії, так як він був її єдиним сином. Він дуже не хотів, щоб його комісували у такому стані, так як вдома потрібно було допомагати, а він не міг працювати, і за нього ще би хтось мав піклуватися. Підійшовши до мене, хворий просив: «Помолися за мене, тому що я вірю, що все, що ти говориш, так є, і що ти скажеш, так я буду робити».

А за тиждень до того, як він підійшов до мене, до нас перевели одного солдата з Краматорська, Володю. Він був віруючий, з церкви п'ятидесятників, але ще не був хрещений Духом Святим. І ось Я підійшов до Володі і запропонував йому взяти триденний піст і молитися за зцілення того солдата. Ми погодилися з ним удвох. Оскільки я працював 16 годин на добу і лише 4 години спав, мені було дуже важко. А у суботу та неділю у нас були вихідні дні: в суботу я знаходився в частині, а неділя – цей день був у мене вільним днем. Бо я з самого початку сказав, що шість днів я працюю на благо держави, а сьомий день присвячую Богу. Хто б не приїхав перевіряти, незважаючи на посаду, мені було байдуже, бо я з самого початку сказав, що не буду в цей день працювати, тому що цей день я присвячую Богу, і щоб мене навіть не шукали, бо я буду служити Богу. І коли була перевірка, солдати казали: «він молиться Богу» чи «присвячує день Богу».

Отже, в суботу, зібравшись у вагончику, де працював Володя, ми стали молитися Богу за цього хворого. Перед молитвою прочитали з Євангелія Марка 16 розділ і почали молитися: «Ісус, це Ти сказав ці слова, не людина, а Ти сказав так. Все, що ми могли зробити, ми зробили. Тепер Ти бачиш наше бажання, просимо Тебе, щоб Ти далі робив Свою роботу». Ми підійшли до хворого солдата, поклали на нього руки. Наші руки торкалися до його кісток, – настільки сильно він страждав і терпів це, бо він сказав, що буде робити все, що ми скажемо йому. Видно було, що вираз обличчя його змінився, він спитнів, але все ж до самого кінця молитви терпів. І було сказано Духом Святим: «Я почув

молитву і послав відповідь». Коли ми відкрили очі, він був у такому ж стані, як і до молитви. Ніяких змін не було, але ми повірили голосу Духа Святого, подякували Бога і повернулися в частину.

Це було у суботу рівно о другій годині дня, коли ми звершили за нього молитву. У неділю ми залишалися в частині, а в понеділок вийшли на роботу. Половина солдат працювали в першу зміну, а половина – у другу. Оскільки хворий не міг працювати, то перебував в частині і очікував, бо на нього готували документи, щоб його комісувати та відправити додому. І ось у понеділок рівно о 2 годині дня він відчув, що Хтось доторкнувся до нього. Він подивився, нікого не було поруч, але він відчув, що якісь зміни відбуваються в ньому. Особливо він почав відчувати полегшення в руках. Все це відбулося миттєво. Його старе м'ясо випало, і почало зростати нове. Коли він подивився на свої руки, вони були абсолютно здорові, як руки немовляти: ніжні, як руки, які ніколи ще не працювали і навіть не торкалися ні до якої речі. І так Христос його оздоровив.

Тоді він побіг по всій частині і почав кричати: «Христос мене зцілив!» Він забув про свого Аллаха, свої мусульманські закони, а кричав, що Христос його зцілив. Всі солдати це чули, і дійшло до командування частини. Коли офіцери почули, то відразу до нього підійшов замполіт і оформив на нього документи. В той же день його відправили з Прибалтики до Казахстану. А коли я повернувся з роботи, то вже не побачив його, але пізніше ми ще мали письмовий зв'язок. Володя з Краматорська був ще півтора тижні у нас. Його Господь хрестив Духом Святим у тому ж вагончику. Потім його перевели в іншу частину, щоб ми з ним більше не зустрічалися.

Після цього мене викликає замполіт і каже: «Слухай, в Біблії написано, що людина не буде жити одним хлібом, але кожним Словом, що виходить з уст Бога. Оскільки ти не підкоряєшся нам, бо у тебе є свої статuti, у тебе є своя Біблія, і хоч ми тобі сказали більше не агітувати, а ти з дня на день все більше розказуєш солдатам, значить, ти не наш солдат, ти – солдат Ісуса, так нехай Він подбає про тебе, кормить і годує, як хоче. З сьогоднішнього дня в їдальню ти більше не маєш права заходити». Я спочатку подумав, що він жартує: як це так він може таке зробити. Але коли я пішов на сніданок, він якраз тоді був черговим, і сказав: «Я ж тобі сказав, що ти більше не маєш права харчуватися в солдатській їдальні». Я повернувся і подумав: «Добре, я сьогодні не поїм, але завтра прийду, його не буде в їдальні, і я поїм». Іншого виходу з цього становища у мене не було.

Протягом трьох місяців, як мене призвали в армію, я не отримав жодного листа ні з дому, ні від своїх друзів, бо всі мої листи перевірялися. Я не мав жодних відомостей про те, чи всі живі і як живуть мої родичі та друзі. Бувало, що віруючі писали листи з проханнями помолитися за якусь нужду, щоб отримати відповідь від Бога, а це все перевірялося і залишалося у слідчих як матеріали для обвинувачень. І на мене завели кримінальну справу. Якби я відмовився працювати, то вони мали би привід посадити мене. Вони сподівалися, що я поставлю свій підпис, що не хочу працювати. Тому вони змусили мене працювати по 16 годин, щоб сили залишили мене, і щоб я відмовився працювати.

На моєму бушлаті великими літерами написали моє прізвище, і коли я підходив до їдальні, то спеціально поставлений офіцер казав: «Ти що? Тобі ж ясно сказали, щоб ти не ходив у їдальню!» Я став думати: «Господи, що мені далі робити і як мені далі жити?» А коли нас строем вели на роботу, ми повинні були співати пісні на честь партії і комунізму. Звичайно, я цього не міг робити, і йшов ззаду та молився: «Господи, дай мені сили перемогти все, що зустрічаю на шляху». Так я ходив щоранку ззаду строю, плакав і

молився. Також і ввечері, коли повертався, ішов, плакав і молився. А ззаду йшли офіцери і сміялися: «Ось, дивіться, воїн Ісуса йде!»

Мої ноги були весь час мокрі, оскільки чоботи були зношені і подерті, а сушити портянки не встигав. З кожним днем мені було все важче ходити, бо ноги вже розтерлися. Так я ходив голодний на роботу, сили швидко залишали мене, і я став дуже немічний і безсилий. І коли настала дев'ята доба, то я вже зовсім знеміг, став немічний та безсилий, з усіх сил старався, дуже важко було підніматися по тих сходах, але все таки допрацював той день до кінця. А коли повертався у частину, то я дуже відставав від строю, а офіцери штовхали: «Давай, іди, швидше!» А в цей час ноги так боліли, наче їх різали шматками, немов ламали мої кості, так боліли, що я ледве їх пересував.

І коли я тільки ліг спати, то й спати не міг, тому що все тіло стогнало, особливо сильно боліли ноги. Коли ж вранці встав, то знає тільки Ісус, як я одягнувся і пішов на роботу. Коли дійшов до робочого місця, сили залишили мене повністю, і я став молитися: «Господи, як мені далі поступати?» У цей час підходить до мене начальник і каже: «Ти що? Ти чому не працюєш?» Я кажу, що я вже не можу працювати, що хочете робіть зі мною: хочете – бийте, хочете – убийте, більше я працювати не можу. Махнувши рукою, начальник пішов.

Коли солдати пішли на обід, я зайшов в бетонні стіни і став молитися. І тут прийшли думки, що мене всі забули: і батьки, і віруючі браття, і, напевно, Ісус теж забув. Я подумав, що, можливо, в якихось питаннях я поступаю неправильно. І в цей час, стоячи на колінах, я відчув тихе віяння вітру, і навколо мене стало так тепло! І прозвучали слова з псалма 122: «Коли б не Господь, що був з нами нехай но Ізраїль повість! Коли б не Господь, що був з нами, як повстала була на нас людина, то нас поковтали б живцем, коли розпалився на нас їхній гнів, то нас позаливала б вода, душу нашу потік перейшов би, душу нашу тоді перейшла б та бурхлива вода! Благословенний Господь, що не дав нас на здобич для їхніх зубів! Душа наша, як птах, урятувалась із сільця птахоловів, сільце розірвалось, а ми врятувались! Наша поміч ув Імені Господа, що вчинив небо й землю!» І коли прочитав це місце, то на душі моїй стало так важко, бо моє тіло було повністю виснажене, що я ледве рухався. І коли пройшов цей день, то, повертаючись у частину, по дорозі мене штовхали і копали, бо сили мене залишили і я не міг іти.

Коли все ж я повернувся у частину, ледве увійшов у казарму, абияк добрався до ліжка і ліг, то стало мені дуже важко. У цей час хтось прийшов і запитує: «Хто тут Герасим?» Це був старшина з іншої роти. Він запитував нашого старшину, а той каже: «Залиш його, він весь змучений, хай хоч трохи відпочине». Але він каже: «Ні, покажи де він лежить, бо він дуже потрібен мені». Коли йому показали моє ліжко, він каже: «Встань, одягнися і ходімо зі мною». Я подумав, що знову на допит, бо мене викликали дуже часто. Бувало, викликали і серед ночі, то до офіцерів, то до прокурора. Але коли ми зайшли з ним в каптьорку, він подивився в мої очі і каже: «Слухай, розкажи, що з тобою». І коли він дивився на мене, його очі наповнилися сльозами. Він був сам невіруючий, а я подумав: «Нічого я йому не розповім». Тоді він каже: «Якщо ти не хочеш сказати, тоді я тобі розповім. Твій Бог всю ніч не дав мені спокою спати: підійшов до мене чоловік у білій одежі і сказав: «Іди в їдальню, там буде чекати тебе кухар, який приготував їжу для Герасима. Візьмеш цю їжу і принесеш йому, а якщо не послухаєш – ти додому не повернешся». А йому залишилось служити ще місяць. На нього напав такий страх, що він не міг спати всю ніч, рано вранці пішов у їдальню, і там уже чекав на нього кухар. Кухар виходить назустріч, несе приготовлену їжу і запитує: «Слухай, ти знаєш, хто такий

Герасим?» І цей кухар розповідає: «Сьогодні вночі підійшов до мене чоловік у білій одежі і сказав, щоб я приготував для Герасима, а якщо я не послухаю, то Він пошле на мене таку хворобу, що ніхто не допоможе мені і не врятує мене. Я не мав спокою до самого ранку». І він приготував їжу, і передав цьому старшині цю їжу, і той приніс, і чекав до другої години ночі, аж поки я повернуся з роботи. Потім дав мені їжу і сказав: «Поїж, а після розповіси, що з тобою трапилось».

Для мене це була надзвичайна радість, але не в тому, що я вже мав що їсти, бо їжа для мене тоді була ніщо, але в тому, що Господь вийшов мені назустріч таким чином. Він приніс масло і хліб. Я з'їв зовсім трошки і попив, оскільки довго не їв. Я подякував Богу і повернувся спати. З того моменту цей старшина став такий близький мені: він як мати піклувався про мене. Щоранку він дбав, щоб у мене була їжа. Разом з ним ми снідали, і він давав мені на роботу пайок, і вже там я обідав. А коли я повертався з роботи, він ще чекав мене до пізна, і ми разом вечеряли. Так він дбав про мене десь місяць, щоб я не голодував. А коли йому залишилося два дні до звільнення, викликає мене замполіт частини і каже, що від сьогоднішнього дня дозволяють мені ходити в їдальню. І через два дні цей старшина звільнився.

СЛЬОЗИ ТВОЇ ДІЙШЛИ ДО ОТЦЯ

Потім мене перевели в іншу роту. Там був дуже жорстокий, строгий майор: якщо він сказав щось, то всі боялися його, навіть офіцери. Він одразу викликав мене на розмову і каже: «Дивись, щоб ти тут не почав пропаганду розводити, бо раз ти не сам дисциплінований, то хоча б інших не наставляй на це, а якщо не послухаєш, то як потрапиш в мої руки, то так просто не втечеш». Я, звичайно, звернув увагу на ці слова, які він мені сказав. Так минув певний час.

Одного разу, коли наша рота була черговою по частині, а наш майор був відповідальним черговим, солдати повернулися з їдальні, а вже після відбою приходять до мене солдати і кажуть: «Павле, ходім, розкажеш нам про Ісуса». Я відповів, що не треба порушувати розпорядок, а про це поговоримо завтра або в інший день, але вони кажуть: «Ні, ходім, поспілкуємось зараз! Ти що боїшся?». Я кажу, що я не боюся, але треба поступати мудро. А вони: «Та нічого, ходімо, майор там в їдальні, ходім в ленінську кімнату». Зібралось 8 солдатів, у тому числі були солдати з інших рот, і ми пішли в ленкімнату. Я почав розповідати їм, і у них з'явилося сильне бажання помолитися: «Павлик, давай помолімося!» Я кажу: «Що, прямо тут?» А вони відказали: «Ну, так, давай!» Я питаю: «А ви знаєте, як молитися? Ми молимося своїми словами, по нужді» – кажу їм. Вони кажуть: «Навчи нас якої небудь молитви». На що я відповів, що є молитва «Отче наш». Я написав їм цю молитву, і ми стали на коліна молитися. А у них були різні потреби: у кого мати хвора, у кожного були свої потреби.

Ми стали на коліна, а я настільки сильно хвилювався, що раптом зайде майор, і тоді мені

буде не так добре. Я з нетерпінням чекав, коли солдати закінчать молитву «Отче наш», щоб відразу встати і піти. Але коли вони закінчили, то почали вдруге цю молитву, а потім третій раз. І коли помолилися втретє, то я вже забув і про майора і про все: у цій кімнаті злилося таке благословення, що, незважаючи на те, що в кімнаті стояв бюст Леніна і різні атеїстичні гасла, там була присутність Ісуса!

Далі я став молитися сам, нічого їм не кажучи, а вони стали повторювати за мною і молитися так само. У цей час відкриває двері майор, а солдати в одну мить всі порозбігались: хто – через вікна, а інші, хто не встиг – рвонулися в двері і мало не збили майора з ніг. Поки він повернувся, їх уже не було.

Майор настільки змінився, що став як звір. Він ніколи нікому не докладав, а завжди наводив порядок своєю силою, збиваючи мало не до смерті. Тому всі солдати так сильно його боялись. Він підійшов до мене і сказав: «Я ж тобі казав, ти що, думав, що я з тобою жартую?» Мене його прихід застав зненацька, і мені стало не по собі. До того дня мене ні один солдат пальцем не торкнув і навіть не обізвав словом. Але на моєму тілі завжди були рани, синці, отримані від начальства. Коли вони при бесідах бачили, що не можуть мене переконати, вони вживали свою силу.

Він підійшов до мене і став бити мене в обличчя. Я не боявся цього, – настільки вже звик і до ударів, що мені було все одно. З іншого боку, мені було все одно, хто переді мною стояв, скільки б рангів і зірочок у нього не було, не боявся сказати правду, говорив з ним, як і з солдатами: все одно і солдати і офіцери - всі ми помremo, всі взяті з праху.

Коли він почав мене бити, у мене була одна думка – щоб не впасти на підлогу, а то він почне штовхати мене ногами. Я був весь у крові. У цей час вийшли слова через мене для нього, було сказано: «Я буду судитися з домом твоїм, а після цього Я явлю милість Свою над домом твоїм». Коли він почув ці слова, він подумав, що я піду скаржитися на нього, що він мене бив. Тоді він став ще сильніше мене бити, я впав на підлогу, а він став бити мене ногами. Більше не пам'ятаю нічого.

Коли я отямився, то знаходився на ліжку в госпіталі, весь під крапельницями. Не було цілого місця на мені, кров текла з носа, з рота... Було настільки важко і боляче, особливо задня частина тіла ніби горіла. Я не міг ні повернутися, ні їсти, ні спати, нічого не міг. Настільки сильно все боліло, що не міг анітрохи заснути.

А коли я ще призивався до армії, то на проводи приїхали брати, і коли ми зробили молитву, було показано, що труна йде надо мною, над моєю головою, потім стала опускатися нижче і нижче, аж поки я став ногами над цією труною, і з радістю йшов додому, в руках тримаючи снопи.

Коли я в такому стані згадав це одкровення, то вірив лише першій частині, думаючи: так, дійсно, я помру і додому не повернуся. Як було показано, так і буде. А за другу частину, що я повинен повернутися додому, то я вже цьому не вірив, бо перебував у такому стані.

В один день до мене підходить начальник госпіталю і каже: «Ми завтра повинні тебе відправити на операцію в Ригу, тому що аналізи показують з кожним днем погіршення». Скільки я там перебував, вони не могли зупинити кров, судини та нутрощі були перебиті. Тоді він сказав: «У тебе настільки пошкоджено все, а особливо задня частина: нирки, легені, що ти щодня втрачаєш кров». А мені було настільки погано, що я більше нічого не хотів. І коли мені це сказали і написали направлення в інший госпіталь, в Ригу, тоді я написав один лист додому, брату, що можливо не повернуся. Я написав це не прямо, але так, щоб вони зрозуміли, якщо щось трапиться, що я стояв докінця, в істині, у вірі. В ту ніч відчув полегшення, і я заснув.

А коли заснув, то уві сні бачу, що з боку вікна зайшов в палату чоловік в білому, встав і подивився на мене. Потім сів біля моїх ніг і дивиться, потім встав, підійшов до мене і перевернув мене обличчям вниз, і провів по всьому тілу руками. Коли дійшов до нижньої частини (і хоч я лежав обличчям вниз, але уві сні бачив, як він робить всю цю роботу), відкрив мою задню частину від голови до низу, став проводити руками за нутрощами. Дійшовши до моїх нирок, він вийняв одну нирку, відкрив навіпіл, витрусив, і звідти випали шматки... Потім він сказав мені: «Сльози твої дійшли до Отця, і я прийшов дати тобі зцілення».

І коли він пішов, я одразу відкрив очі і не відчував ніякого болю. Я подивився на свої руки, вони були в крапельницях, а я настільки не любив уколи, що викинув крапельниці в сторону, встав і абсолютно не відчував ніякого болю! Вставши, я відчуваю, що мені дуже хотілося поїсти! Я пішов до їдальні госпіталю, а там медсестра, побачивши мене, настільки сильно злякалася, що мало свідомість не втратила. Її обличчя стало блідим, вона стала треміти, не могла сказати ні слова. Я довго намагався заспокоїти її. І коли вона заспокоїлась, я попросив їсти, вона дала мені поїсти і попросила розповісти, що сталося, адже наступного дня мене мали відправити в Ригу як безнадійно хворого. Я розповів їй абсолютно все, про те, що відбулося у сні. Вислухавши, медсестра вже не могла заснути, а я був настільки втомлений, що пішов, ліг спати і спав аж до ранку.

Вранці прийшов начальник госпіталю, а медсестра всю ніч не спавши, чекала його. І коли вона його побачила через вікно, вибігла йому назустріч і каже: «Сьогодні вночі Христос зцілив того хворого, якого ми мали сьогодні відправити на операцію». Він каже: «Як це так? Стільки живу, а такого ще не бачив. Як це так?»

Начальник госпіталю не став робити обхід, а відразу прибіг до мене, розбудив мене і питає: «Розкажи мені, як це сталося». Я йому все розповів, а він каже: «Ну гаразд, але мені ще треба перевірити тебе». Я пройшов через рентген, і знімки показали, що всередині все абсолютно чисте і в порядку. Результати аналізів виявилися кращими, ніж у здорової людини. Таким чином, Христос мене зцілив. Слава Богу!

МАЙОР СХИЛЯЄ КОЛІНА

Коли лікарі переконалися в тому, що я оздоровлений, відправили мене в частину. Для майора було несподіванкою моє повернення, тому що я був у такому стані, що було під питанням чи я взагалі колись повернуся. Там де я перебував, можна сказати, не було навіть радянської влади, тому що частина знаходилася в далекому лісі – хто як хотів, так і управляв.

Коли майор побачив мене, він сказав: «Я з тобою все одно щось зроблю. Після того випадку, як я тебе побив, я пішов додому, а назустріч мені виходить дочка», – його дочці було 7 років, – «у такому стані, в якому я ніколи її ще не бачив. До цього не було такого. Вона падала, кричала, наче гарчав якийсь звір, піна йшла з її рота». Коли він мені

розповів це, я відразу зрозумів, що вона стала одержимою. Він сказав, що його дружина пішла до лікарів, а вони сказали, що ця хвороба невиліковна – епілепсія. Лікар сказав, що у них немає методів лікування цієї хвороби.

Майор відразу сказав мені, що це все через мене, що я в усьому винен, тому що все це сталося відразу після того, як він мене побив. Але він мені сказав: «Ти повинен молитися Богу, і якщо Бог зцілить її, знай, що будеш самим хорошим другом для мене, якщо не зцілить, то я з тобою все одно щось зроблю, але в живих ти не залишишся». Я тільки но вийшов з госпіталю, Христос тільки но зцілив мене. А до армії, коли ми молилися за одержимих, то я молився не один, а по двоє чи троє: якщо один ослаб, то ховається за спину іншого, а в такому стані я думав: за кого мені сховатися, якщо я піду один? Я думав: якщо Господь звільнить її – добре, але якщо не звільнить – він так і так поб'є мене, краще піду і якщо зроблю молитву, не буду винен перед Богом. І ми поїхали з ним на його машині.

З цього моменту почав ним командувати вже я, він вже підпорядковувався мені. Він став мені багато обіцяти і говорить: «Якщо Бог зцілить її, я дам тобі таку-то суму грошей» – сказав мені, яку суму грошей дасть. Я йому кажу: «Товариш майор, мені не потрібні ваші гроші і все, що ви пропонуєте мені, я тільки про одне вас попрошу: коли ми будемо молитися, щоб ви впокорилися перед Богом і схилили коліна». Але для цієї людини було легше дати мені велику суму грошей, ніж упокоритися. Він сказав: «Ні, я ніколи цього не зроблю». А я кажу: «Товариш майор, я вас прошу лише один раз, щоб ви впокорилися перед Богом». Тоді він погодився. Ми під'їхали до будинку, і коли відкриваю двері, дівчинка, як лев, виходить назустріч з криками і риками: «Ти чого прийшов до нашого дому? Тут інше царство!». Коли я почув це, то, заходячи, відчув, що спереду йде Ісус. Коли вона побачила мене, то стала відходити назад, заспокоюючись, і відійшла в самий кут, стала, не рухаючись.

Ми стали на коліна, але не відчувалося жодної сили, присутності, а дівчинка притихла, ніби абсолютно здорова. Але Дух Святий нічого не засвідчив, що вона вже вільна, і Божої присутності не відчувалося. Тоді я сказав: «Товариш майор, доведеться вам ще раз приклонити коліна». Він сказав: «Ти що, збожеволів? Ти потім повернешся в частину і будеш розповідати солдатам, що майор тут з тобою молиться?» Я сказав: «Товариш майор, я ніколи цього не зроблю, але ви повинні ще раз схилити коліна, і будемо ще раз молитися». Але він став дуже злий і каже: «Ніколи!» При цьому він став йти прямо на мене, а я став відходити назад, думаючи, що він буде мене знову бити. Весь цей час його дружина стояла і плакала, бо знала, що хвороба невиліковна і немає виходу. Вона стала вмовляти майора: «Що, він просить щось особливо важке? У цьому ж немає нічого страшного. Якщо він захоче розповісти про тебе, він це і так зробить, тому що ти вже ставав з ним один раз на коліна». Тоді майор став на коліна вдруге, і як тільки стали молитися, то відчулась присутність Бога і вилилася сила Духа Святого, і відчувалося, що Ісус уже почав Свою роботу. У цей час сатана став дуже сильно кидати дівчинку, і знущується над нею, піну випускає, гарчить та рикає. Я бачу в цей час видіння, що піднімається спочатку одна біла рука, потім друга. Вони піднялися високо, і з'єдналися разом, а з неба світло пролилося на них. Вийшло, що руки з'єднані з небом. І прийшло розуміння, що це мої молитви і молитви церкви з'єдналися разом і дійшли до Бога, і Господь посилає відповідь.

В цей час наказ від Духа Святого: «В ім'я Ісуса Христа, вийди геть!» І відразу сатана кидає цю дівчинку на підлогу з сильним ударом, зі злістю. Вона впала і лежала, як

мертва. В цей час Дух Святий говорить: «Я завершив Свою роботу». Тоді я згадав слова, які були сказані для майора: «Я буду судитися з домом твоїм, а потім явлю милість». Дівчинка лежала як мертва, потрібно було уважно дивитися, щоб помітити, що вона дихала. Я подивився на дівчинку і сказав: «Товариш майор, тепер нам потрібно подякувати Бога: спочатку ви подякуйте, потім подякує матір, а потім я в кінці подякую». Але він, дивлячись на дочку, говорить: «За що мені дякувати: за те, що ти вбив мою доньку?» Я кажу: «Товариш майор, ви не поспішайте, треба вам все-таки подякувати, треба впокоритися». Він спочатку сказав, що ніколи цього не зробить, але я все ж переконав його. Я сказав йому, щоб він не рухав дочку, поки вона сама не встане. Я навчив його, як подякувати Богу, він став дякувати, але так, ніби Бог йому щось винен. А мати її тільки плакала. В кінці я подякував і сказав: «Тепер відвезіть мене в частину». Майор відвіз мене, я ліг спати.

За півтори години до підйому до мене прийшов черговий роти і сказав: «Тебе викликає майор». Я зрозумів, що майор не міг спати від радості, пішов до нього, відкриваю двері, а він каже: «Добрий ранок, брат Герасим!» Я кажу: «Добрий ранок!» Він каже: «Слава Богу!» Я відповідаю: «Слава Ісусу!» Тоді він мені все розповів, що після того, як він повернувся, його дочка була здорова.

БОГ СВОЇХ НЕ ЗАЛИШАЄ

Дух Святий мені до цього говорив: «Якщо будеш стояти за істину, то Я вийду тобі назустріч і дам хорошу, легку роботу». А я ж перебував на важкій роботі і весь час думав своїм розумом, як же це буде? А Дух Святий сказав, що зробить це. І ось відбулися всі ці події в домі майора. У нього все було у підпорядкуванні, навіть офіцери його боялися, і він давав їм розпорядження. Він наказав, щоб мене поставили на легку роботу. І таким чином, я цілий день нічого не робив, тільки давав команди по рації.

У мене з'явився вільний час, щоб писати листи, читати і молитися. На все вистачало часу, і навіть не знав, що робити. Майор мені сказав, що з шести до десяти вільний час у мене, що хочеш, то і роби. На вулиці вже було тепло, літо, так добре. Я виходив у ліс, там зустрічався з солдатами, розмовляв з ними, вони задавали різні питання. В цей час я нічого не робив, забував, що таке служба.

Але це тривало недовго. Офіцери в штабі дізналися, що мене перевели на іншу роботу, що весь їхній план не спрацював. Вони ж хотіли довести мене до того, що я відмовлюся працювати.

І ось, вони викликали мене і кажуть: «Ти чому дав майору гроші, щоб він перевів тебе на цю роботу, а самі змовилися, кажучи, ніби Бог зцілив його дочку? Яке там зцілення? Ти що ще й обманюєш?» Я відповів: «Я ніяких грошей не давав, про що ви взагалі говорите?» Вони кажуть: «Як це ти не знаєш, що дав гроші? А всім кажеш, ніби Бог зцілив дочку майора». Тоді я сказав, що грошей не давав, але я знаю одне: Господь в домі майора

робив Свою роботу і зцілив його дочку. Вони примушували мене сказати, що цього не було. Я відмовився сказати на біле, що це чорне. Тоді офіцер каже: «Ну раз ти не хочеш, то, – звертаючись до решти офіцерів, – струнко!» Всі встали по стійці смирно. Тоді він сказав: «Наказую тобі, щоб ти сказав, що не було зцілення в домі майора!» А я кажу: «Воїн Ісуса Христа вашим наказам не підпорядковується!» Я відповів за його словами, бо це він раніше мене назвав воїном Ісуса Христа, коли заборонив мені ходити в їдальню. Тоді він каже мені: «Сім діб арешту!»

Мене відправили на гаубвахту. А всі солдати прийшли в рух. У полку поширили чутку, що мене відправили в психіатричну лікарню, що я збожеволів. А мені сказали, що не звільнять мене, поки я не скажу, що зцілення не було. Я відсидів сім діб, мене вивели і питають: «Ну що, подумав? Правда, що не було?» Я кажу: «Правда, що було зцілення в домі майора!» А проти цього майора вже всі пішли, щоб його розжалувати, хоча до цього він був їх кращий друг. Тепер же, після зцілення його дочки, він став доводити всім: «Християни – найкращі люди! Ви що? Утискаючи їх, ви порушуєте закон!» І вони не могли нічого проти нього вдіяти, тому почали зі мною розмовляти.

Тоді начальник за мою непокору призначив мені ще сім діб арешту. Я повернувся, щоб іти, а він каже: «Але перш, ніж ти підеш відпочивати, то, так як у тебе не в порядку нервова система, ти нестримана і поводишся обурливо, підеш в госпіталь, тобі поставлять уколи, щоб ти трошки заспокоївся». Два солдата, які охороняли мене, і офіцер взяли і повели мене з автоматами, немов вели якогось терориста чи злочинця.

Коли прийшли в госпіталь, підходять до начальника госпіталю і говорять йому, що мені потрібно ставити уколи, і говорять при мені, які уколи. Начальник госпіталю дивиться на них, потім на мене і каже: «Ні, ні, ні, я такий крок ніколи не зроблю, я боюся Бога». Він мене добре знав, бо він сказав мені одного разу: «Вір і далі, бо є Бог». Коли він відмовився мені робити уколи, вони стали переконувати його, що мені треба ставити уколи, але він категорично не погоджувався. Тоді вони побачили, що марно з ним розмовляти, то підійшли до іншого лікаря, і умовили його. Мені стали робити уколи з великого шприца: в хребет і під лопатку поставили десять уколів, і тримають мене. Я відчув, як піднімається тиск, всередині все ніби закипіло. Розум начебто міркує розсудливо, а щоб робити те, що думаю, – не можу. Знаю одне – треба молитися, але не можу. Хочу молитися і докладаю зусиль, щоб молитися, але не можу і все! Вони вивели мене і відправили знову на гаубвахту, штовхнули і кажуть: «Ну, подивимося, святий отче, що буде далі», і закривають двері.

Я ліг на нари, накрився шинеллю і відчуваю, що все перевертається, збурюється в мені. Так важко стало духовно, душевно важко. Лежу я і чую сильний удар у двері, а я навіть не відкрив очі. Чую якісь кроки, що підходить хтось до мене. До мене підійшли, почали тягнути за шинель так сильно, що я не міг утримати шинель і відпустив її. Її стягнули з мене зі всієї сили, а я лежав все ще з закритими очима. Відчуваю, хтось підходить до мене і тягне за чоботи, інший тягне за волосся так сильно, що я думав, що вирвуть все волосся. Потім з різних боків почали бити в боки. Я відкрив очі і побачив дуже жахливу картину: вся кімната була забита чудовиськами, настільки страшними, наприклад, тіло як у лева, а голова – як у людини або голова як у ведмедя, а тіло як у людини. Настільки страшно, все було забито в кімнаті, що всі ці істоти не те, щоб намагалися доторкнутися до мене, але хоча б побачити, що там лежить. В цей час я відчуваю, що треба молитися і став молитися: «Ісус, якщо Ти допустив такі випробування, що знущалися над моєю плоттю, і Ти знаєш, що я ніколи не нарікав і не скаржився, чому Ти допускаєш це, то

тепер прошу Тебе , не дай ворогові можливості торкнутися душі моєї, бо набагато дорожче тіла – душа. Не дай їм доторкнутися до моєї душі».

Тільки я встиг сказати ці слова, як з боку дверей заходить ангел. Він пролетів, провів рукою в повітрі, і ці чудовиська настільки сильно злякалися, що стали вискакувати через бетонні стіни, через стелю і сильно дуже штовхалися, щоб швидше піти, коли тільки побачили цей образ ангела. Ангел пройшов наді мною, навіть не доторкнувся рукою, і відлетів.

Мені відразу стало так легко, так спокійно і радісно в серці, що я відразу заснув. Як тільки заснув, чую, відчиняються двері. Я відкрив очі і побачив сторожа, який охороняв. Він каже: «Ну що, святий отче, ти ще живий?» Я кажу: «Так, я живий, слава Богу!»

На другий день мене викликає начальник гаубвахти і каже: «Слухай, помолись Богу, щоб Він не прокляв мене і не покарав мою сім'ю». Коли я відсидів усі 14 днів, тоді він дзвонить в управління і каже: «Ви як хочете, так і робіть, але я більше не збираюся додавати цьому солдату ще термін, я боюся цього».

Тоді приїхали з управління, мене викликали на бесіду. Начальник управління каже мені: «Ну що, подумав? Ти все одно звідси просто так не вийдеш. Скажеш, що не було зцілення в домі майора, тоді відразу звільнимо тебе, а інакше будеш сидіти тут довгий час. Ніхто тебе звідси не виведе». Я тоді став свідчити про Ісуса йому, але він сказав: «Не треба мені це», – а він за званням був полковник. «Ще сім днів арешту тобі, за те, що не підкоряєшся». Знову я відсидів ці доби, всього вже 21 добу. На той час мені все це вже настільки набридло, бо там дуже темно, неможливо було читати або що-небудь робити, тільки молитися і співати псалми.

Потім мене знову викликали. І ось, після цих 21 днів, я, не постукавши, відкриваю двері, заходжу і говорю: «Товариш полковник, воїн Ісуса Христа на ваше прохання прибув!» Він так сильно розсердився, що каже: «Як, ти стільки часу служиш і не знаєш, як треба доповідати? Іди назад, постукай, заходь і доповідай, як годиться». Я вийшов, постукав, заходжу і говорю знову: «Товариш полковник, воїн Ісуса Христа на ваше прохання прибув!» Знаєте, він же наказав мені, а я кажу «на прохання». Але він тоді каже: «Ну ладно, воїн Ісуса Христа, сідай». Я сів, і ми стали розмовляти. Він мені задає питання російською мовою, а я йому відповідаю молдавською мовою, бо я знав, що він молдаванин. Тоді він теж перейшов на молдавську. Я йому сказав, що дякую Богу, що Він дав мені можливість зустрітися з вами, розповів все йому. Тоді він каже: «Гаразд, за те, що ти мій земляк, але не підкоряєшся, то ще сім днів арешту».

Я відсидів ще й ці сім днів. Всього 28 днів відсидів. Більше вони не мали права мені дати, тому що я не знаходився під слідством. Якщо не знаходишся під слідством, то більше місяця не мають права тримати. Мене звільнили, пройшло небагато часу, і цього майора розжалували до капітана і відправили в інше управління, а мене відправили до Вільнюса. Там мені Дух Святий сказав: «Будеш сидіти на лаві підсудних три рази, а після цього Я дам тобі владу і вони будуть в твоїх руках, і не ти будеш робити, що вони скажуть тобі, а вони будуть робити те, що ти скажеш їм (тобто офіцерам)».

Коли перший раз на мене порушили кримінальну справу, мене хотіли посадити з приводу роботи, але мене Господь вивів. Другий раз мене звинуватили, ніби я побив одного солдата-узбека, але це не було так. Офіцери сказали цьому узбеку написати, що я його побив, хоча насправді його побив старшина. А я в той час знаходився в каптьорці, де був наш старшина-комірник. Коли старшина став бити узбека, той сказав: «Якщо ти мене ще раз вдариш, то я тебе вночі заріжу». Старшина все таки ще раз його вдарив і

пішов спати удень. До нього підійшов узбек і порізав йому вени на руках. Тоді до мене прибіг один солдат і попросив рушник, щоб перев'язати руки. Старшину відправили в госпіталь, перев'язали, і він повернувся, а узбека взяли у штаб, і коли дізналися, що я був там каптьорщик, то порадили, щоб він написав, що це я його побив, а не старшина. І він так і написав, що старшина вени собі сам порізав, а побив його не старшина, а я. Відтак офіцери були задоволені, бо думали, що посадять мене. А всі мусульмани в частині мене дуже поважали, називали мене «мула», тобто людина, яка молиться. Коли вони підходили до мене, щоб привітатися, то кланялись кілька разів. Я їм завжди казав, щоб вони не робили цього, бо написано, що потрібно поклонятися Одному Богу. Вони сказали, що все одно будуть робити це, тому що так вчить їх закон, і вони знають, що я Божий чоловік, молюся, тощо. І коли вони почули, що їх же мусульманин написав на мене таке, то повстали проти цього узбека.

Коли на мене все оформили, то посадили на сім діб, так само, як і старшину – відразу після того, як він повернувся з госпіталю. Потім на нас завели кримінальну справу. А я дуже переживав, бо думав, краще б мене посадили перший раз, ніж зараз, коли я зовсім не винен, тому що люди могли говорити: «Ага, тільки робить себе святим, а насправді ж ...»

Відтак, я вже вдруге опинився на лаві підсудних, то на суді мені навіть слова не дали сказати, коли я пробував щось сказати, то мене відразу перебивали. І коли прокурор почав розбиратися у справі, то зачитував пояснювальні офіцерів. Однак Бог затуманив їх розум, і вони написали у двох пояснювальних по різному: один написав, що я був у чоботях, і сильно копав п'ять разів, а другий написав, що я був у тапочках, і вдарив його тричі. Тоді прокурор попросив пояснювальні обвинуваченого, тобто з мого боку і з боку свідків. Я написав у пояснювальній все, як було. Тоді викликали старшину, і він написав точно так само, як написав я, все в точності так само. Тоді ще один солдат, який бачив все, написав точно так само. Тоді прокурор, побачивши справжню картину, почав ляяти усіх офіцерів за лжесвідчення, кажучи, що їх можуть посадити від чотирьох до семи років за це. Вони лише опустили голови, але потім всі були злі на мене. Через деякий час цю справу закрили.

Однак, у мене було вже два прокурорських попереджень. Тоді начальство стало шукати причину, щоб мені зробили ще одне прокурорське попередження. Одного дня мені кажуть, щоб я пішов знову до прокурора. Почали мене звинувачувати перед прокурором і вимагати прокурорського звинувачення. Прокурор дав мені слово, і тоді я почав говорити.

А до цього солдати написали скаргу в Москву про все, як наді мною знущаються, що в наш час перебудови таке відбувається. І все це стало відомим. З цього приводу приїхав сам генерал-майор, який керує всім. Перед приїздом він дав телефонограму, що приїжджає через мене. Коли всі офіцери дізналися, то ходили навколо мене і все питали: «Павле, Павлику, що тобі треба?» Готові були все робити для мене, щоб я нічого про них не розповів. І ось, генерал-майор приїхав і сказав мені, щоб я все розповів, все, як було. Я йому сказав: «Товариш майор, я нічого не розповім вам, крім того, що я простив усім, і я впевнений, що Христос всім пробачив». Якби я став все розповідати, то майор і багато інших постраждали б, але я не хотів цього. Він сказав: «Скажи все, і я не буду дивитися на їх зірочки, на їх посади, ні на що. Буду говорити з ними мовою закону». Я цього не зробив. Він мав при собі симфонію і Біблію, став питати мене по Біблії, чому я то не роблю, то не роблю. Я йому відповідав, він відкривав, знаходив все правильним і

сказав: «Ось тобі мій номер телефону, адреса, і якщо хтось ще хоч слово скаже тобі – напиши або подзвони, я приїду, і побачиш, що я з ними зроблю».

Коли офіцери дізналися, що я їм прощаю, вони стали далі робити свою роботу. Я, звичайно, не став писати нікуди, ні дзвонити. І от, коли вони пішли до прокурора, і прокурор дав мені слово, я кажу: «Якщо я вам дам зараз місце, щоб ви побудували будинок, і проект, але не дам матеріалів і грошей, побудуєте ви цей будинок?» Вони сказали, що ні, звичайно. Я сказав, що так само вони чинять з віруючими в нашій країні. Я їм сказав, що вони користуються тим, що я нікому не розповідаю нічого, що якщо ви не вжиєте зараз заходи з ними, то я напишу або зателефоную в Москву, і нехай вирішують вже там, бо Господь через Горбачова дав свободу віросповідання, а насправді відбувається інше. А один капітан узяв мою військову картку, і просить прокурора поставити мені ще одне військове попередження, але він відкинув картку і каже: «Нічого ставити не буду». Тоді прокурор став лаяти офіцерів, що вони не знають закону. І він сказав: «Слухайте мене, з цього дня він не буде робити те, що ви скажете йому, а те, що він скаже, то ви будете виконувати. Який розпорядок дня буде в нього, такого і ви будете дотримуватися». Всі мовчали, тому що це був наказ.

Коли ми повернулися в частину, перед вихідними днями, в п'ятницю ввечері, мене викликає замполіт і питає: «Що ти будеш робити на вихідні?» Я кажу: «Завтра ви мене не шукайте, я вранці йду, а ввечері після відбою прийду, відпочиватиму в казармі. У неділю я піду до підйому чи після підйому, як захочу, вдень мене не шукайте, а ввечері прийду, якщо я не буду о 10 годині, то до 12 години буду. У будні дні, коли приходжу з роботи, з шостої до десятої мене не шукайте, бо я буду молитися з братами». Це йде абсолютно проти їх закону, але оскільки був наказ, то він нічого проти не сказав, а лише: «Ну, гаразд». І так було півроку.

Коли мене зустрічали офіцери, не я їм перший давав честь, а вони мені і говорили: «Слава Богу!» Я відповідав: «Слава Ісусу!»

Всі солдати добре мене вже знали. Якщо запитують мене на прізвище, то не всі знали, а якщо питали «Де чоловік Божий?», то з 16 тисяч всі могли сказати, з якої я роти, якого взводу, відділення, де сплю тощо.

У той час я був настільки близький з Господом, що якби мені зараз запропонували піти ще раз в армію і служити ще раз, то я готовий йти заради того, щоб відчувати ту близькість з Христом. Бо я тоді кожного ранку вставав і запитував у Духа Святого, що мені робити сьогодні, і Дух Святий говорив, що мене чекає, і я знав наперед, що мене зустріне, з ким я буду мати розмову тощо. Звичайно, це все відбувалося завдяки молитвам віруючих, бо церква молилася за мене.

Слава Ісусу за все!

Павло Герасим